

rond. Meestal zaten ze in de tuin, vlak bij het huis. Blijkbaar waren de bessen van de Gelderse roos, die door de andere vogels geregeld versmaad worden, de attractie. In minder dan geen tijd hadden ze de struik geheel kaal gegeten. Daarna namen ze ook genoeg met de bottels van de rozenheg en de zwarte besjes van de liguster. Maandagavond was er geen bes meer over en om te proberen ze nog wat langer in de buurt te houden, hebben we de overgebleven lijsterbessen van de herfststoot in de struiken gehangen. Daaraan hebben ze zich de hele Dinsdag met graagte te goed gedaan. Met drie tegelijk plukten ze aan een op de grond gevallen tros. Iedere avond zagen we ze wegvliegen in de richting van het dennebos; wellicht overnachtten ze daar. Woensdagmorgen kwamen ze niet terug.

Huizen, 26 Maart '37.

JAN HOOGERHEIDE.

De Kat. Wanneer men een volwassen kat(er) in een zeer aangename stemming brengt, door hem vriendelijk toe te spreken en te streelen, dan gaat hij de teenen van de voorpooten, zijn „handjes” eigenlijk, beurtelings samenballen en ontspannen. Op hetzelfde oogenblik, dat het ene handje begint samen te ballen, ontspant zich het andere, enz. Soms heel langzaam, gaat het dan weer eens vlugger, afhankelijk van de mate van activiteit of slaperigheid van het oogenblik. Grote behaaglijkheid wordt kennelijk uitgedrukt door deze beweging.

Wanneer men nu jonge katten heeft, ziet men duidelijk het ontstaan van de beweging. Het is niet anders dan de trappbeweging door de zuigelingen uitgeoefend om meer melk te verkrijgen. De kleine klauwtjes (de nagels zooals de volksmond zegt) zijn nog klein en veroorzaken de oude kat nog geen last. Beurtelings links en rechts knijpt het jonge katje met zijn handjes op de tepels en verzadigt zich al zuigende. De beweging en het behaaglijkheidsgevoel worden innig geassocieerd. Wanneer de oude kat later het jong speent, omdat hij last van de scherpe klauwen gaat krijgen of het zooginstinct voorloepig weer verdwijnt, blijft de duw- en trappbeweging bestaan, nu niet als nuttigheidsbeweging meer, maar enkel als uitdrukking van welbehagen. De reflex is dan als het ware omgekeerd.

Oude-Pekela.

J. MART. DUIVEN.

Vogels in en om Rotterdam. Allereerst het roodborsttapuitje (*Saxicola torquata rubicola*) een ♂ expl. zat op een omgeploegd weiland in de buurt van Overschie op 21-12-'36. En op Nieuwjaarsdag zagen we bij het fort te H. v. Holland een paartje zitten.

Verder is het dit jaar opvallend druk met eendensoorten in de buurt van Rotterdam. Vanaf de laatste week in Februari zit er een paartje Witoogeenden (*Nyroca nyroca nyroca*) met een ♂ tafeleendje (*Nyroca ferina*) in de Diergaardesingel te Rotterdam. De Witoogeendjes zijn kleine opvallend mooie eendjes. Zij hebben zoo voor het gezicht een hele donkere kastanjebruine kleur terwijl de rug zoo goed als zwartbruin is. Opvallend is de witte anaalstreek en het witte oog, het zijn ook heel goede duikers.

De 13e en 14e Februari zat er in een vijver van de Kralinger Hout (nieuw boschaanleg) een ♀ expl. van den Brilduiker (*Bucephala clangula*). Verder zagen we den geheelen winter opvallend veel Nonnetjes (*Mergus albellus*) in paren en op verschillende plaatsen als Kralingsche plas, Bergsche plas en Waalhaven. Verder zagen we op 13 Maart verschillende smienten (*Anas penelope*) in de Kralingsche plas, welke we hier nog niet hadden waargenomen.

Den 26en Januari zagen we in den Kralinger Hout doorlopend in groepjes van ± 20 stuks de Kramsvogels overtrekken.

Overschie, 20 Maart '97.

M. v. HATTEM Jr.

Medewerking gevraagd voor een te maken natuurfilm, die voor algemeene doeleinden gebruikt zal worden, in het bijzonder ten dienste van propaganda voor natuurbescherming, zal ik opgave van de volgende vondsten zeer op prijs stellen.

Nest van de bruine Kiekendief; nest van de Waterral; nest van de IJsvogel; nesten van Uilen; plaats waar de Vischotter nog regelmatig voorkomt; verblijfplaats van de Bunzing (eventueel nest). Verder houd ik mij voor opgave van andere bijzondere vondsten ook zeer aanbevolen.

Het filmen geschiedt zeer zorgvuldig en volgens beproefde methoden, zoodat de betreffende diersoort er geen nadeel van ondervinden zal.

Het adres voor uw zeer gewaardeerde mededeelingen is D. VAN SIJN, Voorschoterlaan 82, Rotterdam.

Aphrodite. Naar aanleiding van de opmerking over fluweelen zecmuizen van Dr. A. B. v. Deinsse in het Februari-nummer kunnen we de volgende waarneming nog geven: dd. 23 October te Hoek van Holland, over een geringe afstand van minder dan 500 meter treffen we in de pierhoek een 70 a 80 ex. van de ze soort aan, grootendeels nog levend. De mogelijkheid dat er nog meerdere waren is zelfs niet uitgesloten, daar ons de tijd voor nauwkeurige telling

ontbrak. Dit is het grootste aantal dat ik ooit aantrof. Doch we herinneren ons toch ook dagen dat we verscheidene ex. (beneden het aantal van 10) vonden tusschen het aanspoelsel.

In het Febr.-nummer vermeldt Dr. Tinbergen waarnemingen over meeuwen, die op konijnen jagen. Op Skockholm-island (voor de kust van Z.W.-Wales) zagen we hoe zilvertmeeuwen papegaaiduikers voor hun hol opwachtten en door de thuiskomende vogel als 't ware te verschrikken de buit trachtten te pakken te krijgen. Meestal schoot de zilvertmeeuw op een terugkeerende papegaaiduiker af met het gevolg dat deze de vischjes, die hij in de snavel had, losliet en er vandoor ging. Ook wel tippelden de zilvers voor de hollen der „puffins” rond en keken af en toe eens naar binnen. Bij waarnemingen, die we deden bij een nest van een groote mantelmeeuw kregen we het vangen van een konijn door de groote mantelaar te zien. De meeuw stond voor een konijnenhol op wacht en pikte op het moment dat het konijn het hol uit kwam toe. Een tamelijk harde schreeuw van het konijn was het onmiddellijk gevolg. De meeuw had het dier in de hals gepakt en schudde het heen en weer. Het konijn was in korten tijd dood doch vertoonde bij onderzoek geen wonde. Ook zagen we eens hoe een mantelaar met minder succes een papegaaiduiker aanviel, die uit het nesthol tevoorschijn kwam.

22 Februari zagen we te Maassluis een pestvogel in een plantsoen, vlak langs de weg.

GERRIT V. D. HEIDE.

Berichten over Pestvogels ontvingen wij ook nog uit Bloemendaal, Overveen, Texel en Amsterdam. Er zijn er dus heel wat geweest. Wie veel wilde rozen en cotoneaster in zijn tuin of plantsoen heeft, krijgt altijd een goede kans, ze te zien. T.

Zwerftochten naar Oostzanergat en Rothoek. Het lijkt ons gewenscht, nog eenige aanvullingen te geven op ons artikel opgenomen in de afleveringen 8 en 9 van „De Levende Natuur”, Jrg. 41, daar sedert het schrijven van dit artikel wel eenige veranderingen plaats gehad hebben, al zijn deze niet van ingrijpende aard geweest.

De toestand van het Oostzanergat is ongewijzigd gebleven. In den Rothoek verdween het grootste deel van de braakliggende slibvlakte onder een volledige begroeiing met zeeasters. Hierdoor dus een sterke beperking van het voedselgebied van de steltloopers. Gezien het feit, dat de jacht niet meer verpacht wordt, is het aantal eenden weer toegenomen. Het aantal snippen was deze herfst (1936) buitengewoon groot. Evenals vorige winters zijn ook thans de zwarte ruiters nog present. (10 Jan. ongeveer 20 ex.). Ook deze winter overnachten de spreeuwen weer bij duizenden in het riet langs den weg.

Tengevolge van het feit, dat we de lijst der waargenomen vogelsoorten zoo beknopt mogelijk wilden houden, was het bij sommige soorten, die niet specifiek zijn voor deze gebieden, doch meer als doortrekker zijn te beschouwen, vaak moeilijk de juiste termen te vinden, om het voorkomen aan te duiden.

Een soort nog niet in de lijst opgenomen, doch dit jaar waargenomen is het smelleken. Het witgatje, reeds bekend van het Oostzanergat, werd thans ook aan den Rothoek waargenomen. De geelgors werd door ons, de laatste tijd, althans aan den Rothoek, niet meer waargenomen. Wel kunnen wij er nog bij voegen: Geoorde Fuut, Brilduiker, Middelste Zaagbek, Grasmusch en Fratertje.

R. J. BENTHEM.

J. E. SLUITERS.

Amsterdam, 12 Jan. 1937.

Roodhalsfuten in Nederland. De Roodhalsfuut schijnt deze winter 1936-'37 in ongewoon aantal Nederland te bezoeken. Deze fuut is een bewoner van Oost-Europa en ik trof hem dan ook als broedvogel aan bij een bezoek in 1936 aan het Kis Balaton, een moeras bij het Platte-meer in Hongarije.

In Februari werd de roodhalsfuut o.m. waargenomen op de Bergsche Plassen bij Rotterdam, in de Biesbosch en zelf zag ik drie exemplaren in de Oude Rijn bij Katwijk aan Zee. De Oude Rijn wordt daar door een steenen muur van de zee gescheiden en aan de binnenkant van deze muur, dus in het zoete water, zwommen en doken de roodhalsfuten. De vogels waren nog geheel in Winterkleed en het mooiste kenmerk was wel de donkere snavel met de helder gele snavelwortel. Ze leken wel wat op zeekoeten, zoodat een Katwijksche jongen dan ook zei: „Die beesten noemen ze bij ons Koet”.

Het winterkleed zag er verder als volgt uit:

Donkergrijze weinig geparelde rug. Op de kop een donkergrijs kapje. Zijanten van de kop licht. Onderkant van de kop afgescheiden van de hals door een donker smal bandje. Hieronder weer een witte streep, die schuin naar boven loopt tot aan de achterkant van de hals.

Wanneer de vogel zwemt, tusschen de donkere vleugel en het wateroppervlak een breede,